

தெய்வச்சிலையாரின் மறுப்பு நலம்

Theivachilaiyarin Maruppu Nalam

வே.விக்னேசு / V.Vignesh

உதவிப்பேராசிரியர், பி.எஸ்.ஜி. கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர் - 641014. தமிழ்நாடு.

Assistant Professor of Tamil, PSG College Of Arts and Science, Coimbatore - 641014, Tamilnadu.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தொன்மைத் தமிழிலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்திற்குப் பழையவுரைகளென இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், பேராசிரியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடனார், பெயரறியப்படாத பழையவுரைகாரர் ஒருவர் ஆகிய எழுவருரைகளே கிட்டியுள். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரின் உளக்கிடக்கையை உணர்ந்து உலகிற்குணர்த்தச் சான்றோர் பெருமக்கள் பலரும் காலந்தோறும் முயன்றதன் விளைவே தொல்காப்பியத்தின் உரைப்பெருக்கத்திற்குக் காரணமாம். தொல்காப்பிய நிலைபேற்றுக்கும், தொல்காப்பியக் கல்வி பரவலுக்கும் உரையாசிரியர்களின் உரைகளும் அன்னோர் மேற்கொண்ட உரைமுறைகளும் பெருங்காரணமாம். இவ்வுரையாசிரியப் பெருமக்களுள் தெய்வச்சிலையாரின் உரை தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டுமே கிட்டியுள்ளது. உரைப்போக்கு, உரைமரபுகள், உரைவேறுபாடு என்னும் வகையான் பல்வேறு தனிச்சிறப்புக்களைக் கொண்டிருக்கும் தெய்வச்சிலையாரின் மறுப்பு நலனை ஆய்தலே இக்கட்டுரை ஆராயக்கொண்ட ஆய்வுப்பொருளாம்.

Date of Submission: 28-06-2025
Date of Acceptance: 28-06-2025
Date of Publication: 30-06-2025
Corresponding Author's Email:
vignesh@psgcas.ac.in

கருச்சொற்கள்: தொல்காப்பியம், உரையாசிரியர், உரையாசிரியர்கள், உரைகள், தெய்வச்சிலையார், உரைமரபுகள்

Abstract

The Tolkappiyam is the only grammar book that demonstrates the antiquity, excellence and glory of the Tamil language. There are seven old commentaries on the Tolkappiyam. The reason for the proliferation of the text of Tolkappiyam is the result of the efforts of many commentators from time to time to understand the heart of Tolkappiyam and convey it to the world. Commentator's interpretations are an important factor in the preservation of Tolkappiyam and the spread of Tolkappiyam education. Among the Tolkappiyam Cholladhikaram, Ilampuranar, Senavariyar, Nachinarkiniyar, Deivachilaiyar, Kalladanar, and one old writer. One of the scholars who wrote a treatise on the Tolkappiyam Cholladhikaram was Deivashilaiyar. This author wrote a treatise only on the Cholladhikaram. The text has various unique features compared to other texts. One of them is the denial of Deivachilaiyar. Deivasilaiyar, on the other hand, is a natural person who preaches his own doctrine, and is not a natural person who criticizes the doctrines of others and rejects them. The subject of this article is to highlight the rejection of Deivachilaiyar, who is the only one who is interested in the power of speech among this great orator.

Key words: Tholkappiyam, Chollathikaram, Ilakkanam, Tholkappiyar, Theivachilaiyar, Ilampuranar

முன்னுரை

அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மொழியின் தொன்மையையும் சிறப்பையும் ஆன்ற பெருமையையும் துலக்கிக்காட்டும் ஒப்புயர்வற்ற இயற்றமிழ் இலக்கணநூல் தொல்காப்பியம் ஒன்றேயாம். உரையாசிரியன்மாரின் உரைகள் என்றும் கவசத்தால் இந்நூல் பழமை மாறாமல் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அவ்வகையில், இந்நூலின் இடையதிகாரமாய் சொல்லதிகாரம் ஒன்றுதானும் அறுபெரும் உரையாசிரியப் பெருமக்களின் உரைகளைப் பெற்ற தனிச்சிறப்பினது. இவ்வறுபெரும் உரையாசிரியருள் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டுமே உரைபகன்ற தெய்வச்சிலையாரின் மறுப்பு நலனைச் சாற்றுவதே இக்கட்டுரை.

ஆய்வு நெறி

'தெய்வச்சிலையாரின் மறுப்பு நலம்' என்னுந்தலைப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வாய்வில் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டுமே கிட்டியுள்ள தெய்வச்சிலையாருரையுடன் ஏனைய பழையவுரைகளாய் இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், கல்லாடனார், பெயரறியப்படாத பழையவுரைகாரர் ஒருவர் ஆகிய ஐவருரைகளை ஒப்பிட்டாய்தலின், இவ்வாய்வில் "ஒப்பீட்டுமுறைத் திறனாய்வு" கையாளப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள்

தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களுள் உரை பலவாக வாய்க்கப்பெற்ற நூல்களுள் தொல்காப்பியமும் ஒன்றாம். தொல்காப்பியரின் உளக்கிடக்கையை உணர்ந்து உலகிற்குணர்த்தச் சான்றோர் பெருமக்கள் பலரும் காலந்தோறும் முயன்றதன் விளைவே தொல்காப்பியத்தின் உரைப்பெருக்கத்திற்குக் காரணமாம். இவ்வகையில், 'தொல்காப்பியமும் சங்க நூல்களும் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றத்தால் கல்வியுலகிற் பரவாதிருந்தன' என்றும், 'கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் தொல்காப்பிய இயக்கமும் சங்கவிலக்கிய மறுமலர்ச்சியும் தோன்றின' என்றும் உரைக்கும் வ. சுப. மாணிக்கனார், தொல்காப்பிய இயக்கம் பற்றியும், தொல்காப்பியக் கல்வி பரவியமை பற்றியும் கூறும் கருத்துக்கள் இவண் நோக்கத்தக்கனவாம். அவர் கூறுமாறு:

“இவ்வியக்கத்தின் தலைவர் இளம்பூரணர்; உரையாசிரியர் என்ற கீர்த்தியைத் தமக்கே உரிமை கொண்டவர். நேராப் புகழ்மைப் பேராசிரியரும், ஆனாப் பெருமைச் சேனாவரையரும், மெய்யுரை கண்ட தெய்வச்சிலையாரும், உச்சிமேற்புலவர் நச்சினார்க்கினியரும், சொல்லுரைகண்ட கல்லாடனாரும் இவ்வியக்கத்தின் படையாளர்கள். இப்பேரியக்கம் மூன்று நான்கு நூற்றாண்டுகள் தொல்காப்பியக் கல்வியைக் கற்றாரிடைப் பரப்பியது” (தொல்காப்பியக்கடல், ப. 264) என்பது அவர் கருத்தாம்.

இன்னவகையில், தொல்காப்பிய நிலைபேற்றுக்கும், தொல்காப்பியக் கல்வி பரவலுக்கும் உரையாசிரியர்களின் உரைகளும் அன்னோர் மேற்கொண்ட உரைமுறைகளும் பெருங்காரணமாம்.

தெய்வச்சிலையார்

தொல்காப்பிய அதிகாரங்களுள் நடுநின்ற சொல்லதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடனார், பழைய உரைகாரர் ஒருவர் ஆகிய அறுவர் உரைகள் கிட்டியுள்ளன. இவருள் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைகண்ட சான்றோருள் ஒருவர் தெய்வச்சிலையாராவார். இவ்வரையாசிரியர் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டுமே உரை செய்தவராவார். இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் இம்மூவர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவராவர். பாண்டிநாட்டில் தோன்றியவர்.

பதிப்பு வரலாறு

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத் தெய்வச்சிலையாருரை முதன்முதலாக, கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் சார்பில், கரந்தைக்கவியரசு அரங்க. வேங்கடாசலம் பிள்ளையவர்களால் அரிதின் முயன்று பதிப்பிக்கப்பட்டு விரிவான பிற்சேர்க்கையுடன் 1929-ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பெற்றது.

கரந்தைக்கவியரசு அவர்கட்கு முதலில் ஓர் ஏடு கிடைக்க, அவ்வேட்டின் இறுதியில் 'ஆத்திரேய கோத்' என்னுஞ் சொற்கள் இருந்தன என்பதனால் இஃது 'ஆத்திரேய கோத்திரத்துப் பேராசிரியர்' உரையென்று பேரறிஞர் சிலர் எழுதியுளது பற்றி, முதலில் இந்நூலுக்குப் பேராசிரியர் உரையெனும் பெயர் தந்திட்டதுடன் அதுகொண்டே நூல் முழுவதும் பதிப்பித்து விட்டார்கள். பின், உ.வே. சாமிநாதையவர்களிடம் இவ்வுரையேடொன்று இருப்பது அறிந்து அதனை வேண்டிப் பெற்று, அவ்வேட்டில் கண்ட வேறுபாடுகளையெல்லாம் பிற்சேர்க்கையாக இணைத்து, நூலின் பெயரையும் உ.வே. சாமிநாதையவர்கள் தந்த ஏட்டின் முன்னும் பின்னும் கண்டாங்கு 'தெய்வச்சிலையார் உரை' எனக்கொண்டு பதிப்பித்துள்ளார்கள். இவ்வுரையேடு அச்சிட்ட வரலாற்றினைக் கரந்தைக்கவியரசு அவர்கள் பதிப்புரையின்கண் விரிவாகக் கூறியுள்ளார்கள். அதனைக் கேண்மின்:-

“இதன்கண் பல்வகையான பிழைகளும் மலிந்திருத்தல் கூடுமென யான் உணரேனல்லேன்; உணர்ந்தஞ்சேனல்லேன்; அஞ்சி அஞ்சியும் அச்சிட்டது, ஒன்றே ஒன்றைக் கருதியதாகும். அஃதாவது, இதில் என் மனமார்ச் செய்த ஆக்கல், அழித்தல், திரித்தல் முதலாய் செய்கைகள் இலவாகலின், நாளும் நாளும் பழுது பட்டொழிந்துவரும் இவ்வேட்டின் ஒருநேர் பிரதியாக இது நின்று, பிற்காலத்து அச்சிடும் பெரியார்கட்கு ஒருவாறு உதவி செய்யும் என்று எண்ணியதொன்றேயாகும். ஒரு பெரிய நூலை அச்சிட்டதொரு பிழையினை இது பற்றியேனும் தமிழுலகம் பொறுத்திடுவதாக” (சொல். தெய்வ.பதிப்புரை.ப.10) என்ற அரும்பண்பு நடையால் இந்நூலை அச்சிடுதற்கு அப்பெருமகனார் அஞ்சியதும் அறியலாகின்றது. அன்றியும், அவர்கள் கூறியாங்கே, தெய்வச்சிலையாருரையைப் பிற்காலத்து அச்சிட்ட பெரியவர்கட்கு இப்பதிப்பே ஒருநேர் பிரதியாக நின்றுதவியது என்பதும் ஈங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாம்.

கிடைத்தற்கரிய இவ்வுரையை அச்சிடும் அவாவெய்தி கரந்தைக்கவியரசு அவர்களை இப்பணியில் ஈடுபடுத்தி, இதனை இனிது நிறைவேற்றியருளியவரும் இந்நூல் வெளியீட்டிற்குப் பல்லாற்றாறும் முதன்மையாளராகி நின்றவருமான இச்சங்கத்தின் முதற்றலைவர் தமிழவேள் த.வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளையவர்கட்கும் இதனை நன்கு பதிப்பித்துத் தந்த கரந்தைக்கவியரசு அரங்க. வேங்கடாசலம் பிள்ளையவர்கட்கும் தமிழகம் என்றென்றும் நன்றி பாராட்டுங் கடப்பாடுடையதாம்.

பின்னர், இவ்வுரை சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் பேராசிரியர் கு.சுந்தரமூர்த்தி அவர்களின் விளக்கவுரையுடன் 1963-ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பெற்றது. பின்னர், கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கப் பதிப்பின் தெய்வச்சிலையாருரை, நிழற்படப் பதிப்பாகத் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தாரால் 1984-ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலின் மறு அச்சு 2010-இல் வெளிவந்துள்ளது.

மறுப்பு நலம்

இத்தகைய பெற்றமை வாய்ந்த இவ்வரிய உரை ஏனைய உரைகளினும் பல்வேறு சிறப்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. அவற்றுள் தெய்வச்சிலையாரின் மறுப்பு நலமும் ஒன்றாம். சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் இருவரும் தமக்கு முன்னுள்ள உரையாளர்தம் கருத்துக்களை ஏற்புழியும் மறுக்குங்காலும் அவ்வுரையாளர்களின் பெயர்களைச் சுட்டி மறுக்கும் இயல்பினர். ஆயின், தெய்வச்சிலையாரோ, தம் கொள்கையை உரைத்துச் செல்லும் இயல்பினரே அன்றிப் பிறர் கொள்கையை விதந்து சுட்டி அவர்களை மறுத்து உரைவரையும் இயல்பினரல்லர். அங்ஙனமே பிறர் கொள்கையை மறுக்குமிடங்களில் அவ்வுரையாளர்தம் பெயரைச்சுட்டாமல் மென்மையாக மறுத்துச் செல்லும் மறுப்பு நலம் இவரின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பாம்.

பிறவுரைகளை மறுக்குமிடங்கள்

தெய்வச்சிலையார் பிறவுரையாளர்களை மறுக்குமிடங்கள் சொல்லதிகார 1,32,87,100,441,62,404 என்னும் எண்களமைந்த ஏழு சூத்திரங்களேயாம். இவற்றுள் முதலிரு இடங்கள் இளம்பூரணரையும் அடுத்த மூவிடங்கள் இவ்வுரையாசிரியரைத் தவிர

ஏனைய உரையாசிரியர்களையும் மறுத்துரைத்தனவாம். மற்றுமுள்ள இடங்களுள் 62-ஆம் சூத்திரத்தின் மறுப்பு இன்றுள்ள தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரப் பழையவுரைகளுள் எவ்வரைக்கும் பொருந்துவதாயில்லை. 404 -ஆம் சூத்திரத்தின் மறுப்பும் தொல்காப்பியப் பழையவுரையாளர்களுக்கான மறுப்பில்லை என்பதும் ஈண்டுச் சுட்டத்தக்கதாம். இனி தெய்வச்சிலையாரின் மறுப்பு நலங்களை நோக்குவோம்.

இளம்பூரணருக்கான மறுப்பு

சொல்லதிகாரத்தின் தலைச்சூத்திரம் சொல்லின் தோற்றத்திற்குரிய அடிப்படையைச் சுட்டி அவற்றால் அதன் வகைகளை விளம்புகிறது. இச்சூத்திரத்தில் வரும் 'என்மனார்' என்ற சொல்லுக்கு விளக்கங்கூறும் இளம்பூரணர், "என்மனார் என்பது என்ப என்னும் முற்றுச்சொல்லைக் 'குறைக்கும் வழிக் குறைத்தல்' (எச்ச -7) என்பதனான்

பகரங்குறைத்து 'விரிக்கும் வழி விரித்தல்' (எச்ச -7) என்பதனான் மன்னும் ஆரும் என்பன இரண்டிடைச் சொற்பெய்து விரித்தான்" (சொல்.இளம்.சூ-1) என்றனர்.

அஃதாவது, என்மனார் என்னுஞ் சொல்லில் 'என்ப' என்பது வேர்ச்சொல்லாகும். இச்சொல்லில் குறைக்கும்வழிக் குறைத்தல், விரிக்கும்வழி விரித்தல் என்பதனால் பகரம் குறைத்தும் மன், ஆர் என்னும் இரண்டு இடைச்சொற்கள் விரித்தும் தொல்காப்பியரே

இச்சொல்லைத் திரித்துவிட்டார் என்பது இளம்பூரணர்தம் கருத்தாம். இக்கருத்தை மறுக்கும் தெய்வச்சிலையார் "என்மனார் என என்ப வென்னும் முற்றுச்சொல் திரிந்து நின்றது. குறைக்கும்வழிக் குறைத்தல் என்பதனான் பகரம் குறைத்து, விரிக்கும் வழி விரித்தல் என்பதனான் மன்னும் ஆருமென இரண்டிடைச் சொற்பெய்து என்மனார் என்றாயிற்று எனப்பொருளுரைப்பவாலெனின், பகரங்குறைக்கின்றது செய்யுளின்பம் வேண்டியன்றே ஆண்டுக் குறைத்தவழிப் பின்னும் இரண்டெழுத்து விரிக்கல் வேண்டுமாயிற் குறைத்ததனாற் பயனின்மையின் இவ்வாறு எழுதும் உரை குற்றமென்க" (சொல்.தெய்.சூ-1) எனக்கூறுமாற்றான் இளம்பூரணரின் பெயர் சுட்டாமல் மறுக்கின்றார்.

'என்ப' என்னும் முற்றுச் சொல்லைப் பகரம் குறைக்கின்றது செய்யுளின்பம் வேண்டியே ஆகும். எனில், குறைத்ததன் பின் இரண்டு இடைச்சொல் சேர்த்து விரிக்க வேண்டுமாயின் பகரம் குறைத்ததில் பயலில்லை. ஆகலின், இளம்பூரணர் கருத்துப் பொருந்தாது என்பது தெய்வச்சிலையார்தம் மறுப்பாம். இம்மறுப்பு மிகப் பொருத்தமுடையதும், பிறருரையில் காணப்படாத சிறப்பினதுமாம்.

மன்னாப்பொருள்

'இல்லாப் பொருட்கும் இடமும் காலமும் பொருளும் முதலியவற்றுடன் சேர்த்து இன்மை கூறுவதன்கண் உம்மை கொடுத்துக் கூறுக' என்னுங் கருத்தினது,

"மன்னாப் பொருளும் அன்ன வியற்றே"

(தொல்.சொல்.தெய்.சூ-32)

எனவருஞ் சூத்திரம். இச்சூத்திரத்தில் வரும் 'மன்னாப்பொருள்' என்பதற்கு இல்லாப் பொருள் என இளம்பூரணர், சேனாவரையர், கல்லாடனார், பழையவுரைகாரர் ஒருவர் ஆகியநால்வரும் பொருளுரைக்கின்றனர். தெய்வச்சிலையார் மட்டில் மன்னாப்பொருள் என்பதற்கு இரு ஏடுகளின் உரைகளை எடுத்தோதி முறையே, 'பொருந்தாப்பொருள்', 'நிலையாப்பொருள்' எனப் பொருளுரைப்பர்.

மன்னாப் பொருள்- பொருந்தாப்பொருள். பொருந்தாப் பொருளைக் கூறுமிடத்து உம்மை கொடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்பதே இச்சூத்திரத்தின் கருத்தாகும். ஆயின், தெய்வச்சிலையார், பொருந்தும் பொருளையும் பொருந்தாப் பொருளையும் ஒருங்கு கூறுமிடத்தும், பொருந்தும் பொருளைத் தனித்திக் கூறுமிடத்தும் உம்மை கொடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என உரை

காண்கின்றார். இதற்கு, "வேதாகமத்துணிவு ஒருவர்க்கு உணர்த்துமிடத்து உலகும், உயிரும், பரமும் அனாதி. பதியும், பசுவும், பாசமும் அனாதி எனவரும்" (தொல்.சொல்.தெய்.சூ-32) என்ற சமயச் சார்புடைய உதாரணத்தைக் காட்டும் இவர் உலகும் உயிரும் பரமும் ஒன்றில் ஒன்று பொருந்தும் தன்மையன. பதியும் பாசமும் ஒன்றையொன்று இயையாதன ஆகலின் பொருந்தாதன எனக்கூறி, அதன்வழி, பொருந்துவனவற்றையோ, பொருந்தாதனவற்றையோ எண்ணிக்கூறுங்கால், உம்மை கொடுத்துக் கூற வேண்டும் என்பதை நிறுவுகின்றார்.

இங்ஙனமே, 'நோயும் இன்பமும்', 'உடம்பும் உயிரும் வாடிய கண்ணும்' என்ற உதாரணங்களைக் காட்டும் இவர், மன்னுதல் என்றால் பொருந்துதல்; மன்னாமை எனின் பொருந்தாமை என்னும் பொருள்படும் என்பதற்கு 'மன்னிக் கழிகின்றேன்' என்ற மேற்கோளையும் காட்டுகின்றார். இதுகாறும் இவர் கூறியன முதல் ஏட்டின் உரையைக் கொண்டு கூறியனவாம்.

அடுத்து இரண்டாம் ஏடு, மன்னாப்பொருள் எனில் 'நிலையாத பொருள்' என்கிறது. அதனைச் சுட்டும் தெய்வச்சிலையார், 'சக்கரவர்த்தி இளமை நிலையாது. சக்கரவர்த்தி செல்வமும் நிலையாது. சக்கரவர்த்தி யாக்கையும் நிலையாது' என்பதனை உதாரணமாக்கி, இவற்றுள் உம்மை கொடாது கூறினால் சக்கரவர்த்தியின் இளமை, செல்வம், யாக்கை என்ற இவை நிலையாது; ஏனையோர் இளமை, செல்வம், யாக்கை என்பன நிலையாக நிற்கும் எனப் பொருள்படுதலால் உம்மை கொடுத்துக் கூறவேண்டும் எனச் சாற்றுகின்றார்.

இவ்விரு ஏடுகளின் உரைகளை ஒப்பநாடும் தெய்வச்சிலையார், 'மன்னாப் பொருள்' எனின் 'நிலையாத பொருள்' இல்லாப்பொருள் என்பது பொருளன்று. இல்லாப்பொருளைக் கூறும் வழக்கம் இல்லையாகலின் மறுக்க என முடிபுரைக்கின்றார். இங்ஙனம் இவர் கூறிய இவ்வுரையிலும் இளம்பூரணரைப் பெயர்சுட்டினாரல்லர். அன்றியும், இளம்பூரணர் கருத்தை இவர் மறுக்குமாறே நச்சினார்க்கினியரும் இதனை வன்மையாக மறுத்துரைத்துள்ளாரென்பது ஈண்டு அறியத்தக்கதாம்.

ஒருவினை ஒடுச் சொல்

“ஒருவினை ஒடுச்சொல் உயிர்பின் வழித்தே”

(தொல். சொல். தெய். சூ-87)

எனவருஞ் சூத்திரம் மூன்றாம் வேற்றுமை உடனிகழ்ச்சிக்கு உரியதோர் இலக்கணமுணர்த்துகிறது.

ஒரு பொருளொடு ஒரு பொருளை இயைத்துக்கூறுங்கால் வரும் ஒடுச் சொல்லைச் சிறப்புடைய பொருள், சிறப்பில்லாத பொருள் என்னும் இரண்டில் சிறப்புடைய பொருள் மேலேயே வைத்துச் சொல்லுக என்பது இச்சூத்திரத்தின் கருத்தாக இளம்பூரணர் உள்ளிட்ட உரையாளர்கள் கூறினர். ஆயின், தெய்வச்சிலையாரோ, ஒருபொருளொடு ஒரு பொருளை இயைத்துக்கூறும்வழி வரும் ஒடுச் சொல்லைச் சிறப்பில்லாத பொருள் மேலேயே வைத்துச் சொல்லுக என்பது இச்சூத்திரத்தின் கருத்தாகக் கூறுவர்.

அவ்வாறே, 'உயர்பு' என்பதற்குப் பிறவுரையாளர்கள் குலம், தவம், கல்வி முதலிய தகுதிகளால் ஆன உயர்வினைக் கூற, தெய்வச்சிலையாரோ, "வழி என்றது அப் பொருளின் வழியாகிய பொருள் என்று கொள்க. உயர்வு என்பதைச் சிறப்பென்று கொள்க. கொள்ளவே, அத்தொழிலுக்குச் சிறவாத பொருட்கண் வரும் என்றவாறாம்" (தொ.சொல்.தெய்.சூ-87) எனக் கூறுவதனான் வினையொடு முடிதலில் சிறப்புடையை

பெயர் 'உயர்பு' எனக் கருதும் இவர், 'உயர்பின் வழியே' எனவே 'சிறவாத பொருட்கண் வரும்' என உரை கண்டாரென்பதும் புலனாகின்றதாம்.

அங்ஙனமே, "இனிச் சிறப்புடைய பொருண்மேல் ஒடு வருமெனப் பொருள் உரைத்தார் உளர்" (மேற்படி) எனப் பிறவுரையாளர்கள் சிறப்புடைய பொருள்மேலே சொல்ல வேண்டுமெனக் கூறியதனை யார் கூறினார் எனப் பெயர் சுட்டாமல் 'உரைத்தார் உளர்' என்பதனான் கூறி, 'ஆயினும் இப்பொருள் பாணினியார்க்கு ஒக்கும்' என முடிவுரைக்கின்றார். ஆயின், சிறப்பில்லாத பொருளிலேயே வைத்துக் கூறவேண்டும் என்பது பாணினியார்க்கும், தமக்கும் கருத்து என

இவருரைப்பினும், இவர் உரையெழுதக்கொண்ட தமிழிலக்கண நூலுக்குத்; தமிழ்மரபிற்கு இது பொருந்தாததாம் என்பது ஈங்குக் கருதற்பாலதாம்.

பிறிது பிறிதேற்றல்

“பிறிதுபிறி தேற்றலும் உருபுதொக வருதலும்...”

(தொல்.சொல்.தெய்.சூ-100)

எனத்தொடங்குஞ் சூத்திரம், பல உருபுகளும் தொடர்ந்து அடுக்கிய வழி வரும் வேறுபாடும் உருபுதொகுமாறும் உணர்த்துகின்றது.

ஆறாம் வேற்றுமை உருபு தன்னை ஒழிந்த உருபுகளை ஏற்றுவருதலும் ஆறுருபுகளும் வெளிப்பட நின்றலேயன்றித் தொக்கு வருதலும் வழக்கின் கண்ணேயுள் என்பது இச்சூத்திரத்தின் கருத்தாகத் தெய்வச்சிலையார் நீங்கலாக ஏனைய உரையாளர்கள் உரை கண்டனர். இச்சூத்திரத்தில்வரும் ‘பிறிது’ என்பதற்குப் பிறவுரையாளரெல்லாம் ‘ஆறன் உருபு’ என்றும் ‘பிறிதேற்றலாவது அது ஏனைய உருபுகளையும் ஏற்று வருதலாம்’ எனப் பொருளுரைக்க, தெய்வச்சிலையாரோ, ‘பிறிது’

என்பதற்கு ‘பிறபிற உருபுகள்’ என்று பொருள் கொண்டு, ‘அவையாவும் பற்பல பொருளில் வரும் பலவுருபுகளையும் குறிக்கும். பிறிது ஏற்றல் என்பது அவ்வவற்றிற்குரிய வினையை ஏற்பினும் என்று பொருள்படும். அவை அவ்வவ்விடத்தும் பற்பல வினையை ஏற்பினும் இறுதி ஒரு வினையால் முற்றுப்பெறும்’ என விளக்குவர்.

அங்ஙனமே, இதில் ‘பிறிதுபிறிதேற்றல்’ என்பதனை ‘ஆறாம் வேற்றுமையுருபு தன்னை ஒழிந்த உருபுகளை ஏற்று வரும்’ என்ற பிறவுரையாளர்கள் கருத்தை மறுக்கும் தெய்வச்சிலையார், “பிறிதுபிறிதேற்றல் என்பதனை ஆறனுருபு ஏனையுருபேற்கும் எனப் பொருளுரைத்துச் சாத்தனதனை, சாத்தனதனொடு என உதாரணங்காட்டுபவாலெனின் அவ்வாறுவரும் அது என்பது உருபுநிலை யொழிந்து பொருளாய் நின்றலானும் சாத்தனதனைக் கொணர்ந்தான் என்றவழி இடைநின்ற அது என்பது உருபாயின் சாத்தனைக் கொணர்ந்தான் என்னும் பொருள்பட வேண்டும்; அவ்வாறு பொருள்படாது உடைப்பொருளையே காட்டுதலானும், அஃறிணைப் பொருளை அது என்னும் பெயர்த்தாதலானும், சாத்தன் பொத்தகத்தைக் கொணர்ந்தான் என்றாற் போல்வதல்லது, உருபு பெற்றதென்றல் அமையாதென்க” (தொல்.சொல்.தெய்.சூ-100) என்பதனான் பிறவுரையாளர்களைப் பெயர் சுட்டாமல் அவர்கள் கருத்தை மட்டும் சுட்டி மறுத்துத் தம் துணிபுரைக்கின்றார். இதில் இவர் சுட்டும் உதாரணங்களைக் காட்டியவர், இளம்பூரணர் உள்ளிட்ட ஏனைய உரையாளர்களேயாவர்.

ஆயின், பல உருபுகளும் பல பொருளொடு சேர்ந்து வருங்கால் அவ்வவற்றிற்குரிய வினையும் இடையில் வரலாம்; அவ்வாறுவரின் இறுதியில் ஒரு வினையோடு முற்றுப் பெறும் என்பதே இவர் கொண்ட கருத்தாம்.

பிறிது என்பதற்குப் ‘பிற பிற’ உருபுகள் எனப் பொருளுரைத்து, பிறிதுஏற்றல் என்பதற்கு ‘அவ்வவற்றிற்குரிய வினையை ஏற்பினும்’ எனப்பொருள் கண்டு, ‘அவை அவ்வவ்விடத்தும் பற்பல வினையை ஏற்பினும் இறுதியில் ஒருவினையோடு முற்றுப்பெறும்’ எனத் தெய்வச்சிலையார் விளக்கியுள்ள இவ்வுரை நயமும் இச்சூத்திரத்திற்கு “காதலியைக் கொண்டு கவுந்தியொடு கூடி...” என இவர் காட்டிய உதாரணப்பாடலும் பிறவுரைகளிற் காண இயலாதனவும் அறிந்து போற்றற்பாலதுமாம்.

புதிய சொற்கள்

“கடிசொல் லில்லைக் காலத்துப் படினே.”

(தொல். சொல்.தெய்.சூ- 441)

என்னுஞ் சூத்திரம் காலந்தோறும் புதிதாகத் தோன்றிய சொற்களும் கொள்க என்கின்றது.

இச்சூத்திரத்திற்குச் சேனாவரையரால் மூன்று உரைகள் தரப்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலாவதும்,

மூன்றாவதும் இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய இருவருக்கும் உன்பாடாம். இம்மூவரின் உரைகளையும் மறுக்கும் தெய்வச்சிலையார், 'வினைச் சொற்கள் காலத்தொடு பொருந்தி வருதலை இன்றியமையாத இலக்கணமாக உடைமையின் வினைச்சொற்கள் அவ்விலக்கணத்தொடு பொருந்தி வேறு திரிபைப் பொருந்தினும் அவை கடிதற்கில்லை' என்பது இச்சூத்திரத்தின் கருத்தாகச் சாற்றி, "இச்சூத்திரத்திற்குப் பிறவாற்றாற் பொருளுரைப்பவாலெனின், வினைச்சொற்றிரிபு அதிகாரப்பட்டு வருதலானும் 'காலத்துப்படினே' என்றமையானும் பிறவாற்றானுரைப்பது பொருளன்றென்க" (தொல். சொல். தெய். சூ-441) எனக்கூறுமாற்றான் ஏனையவுரையாளர்கள் பிறவகையில் உரை கூறியதைப் பொருளில்லை என மறுக்கின்றார். எனில், யாண்டும் அவர்கள் பெயர்களைச் சுட்டினாரல்லர்.

தெய்வச்சிலையாரின் மறுப்புரையாக இதுகாறுங் காட்டிய பகுதிகள் இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோரைத் தெய்வச்சிலையார் மறுத்துரைத்தப் பகுதிகளாம். இனி அவர் மறுத்துரைக்கும் இரு பகுதிகள் இன்று அச்சில் வெளிப்போந்துள்ள தொல்காப்பியப் பழையவுரைகளில் எதற்கும் ஏற்பதாயில்லை. அப்பகுதிகள் வருமாறு:-

எழுவாய் வேற்றுமை

'வேற்றுமை எட்டனுள் முதற்கண் பெயர் என்று கூறப்படும் எழுவாய் வேற்றுமையானது பெயர் தோன்றிய துணையாய் நிற்கும் நிலைமையாகும்' எனப் பகர்வது,

"அவற்றுள்,

எழுவாய் வேற்றுமை பெயர் தோன்று நிலையே"

(தொல். சொல். தெய். சூ-62)

எனவருஞ் சூத்திரம். இச்சூத்திரத்திற்குப் பொருளுரைக்கும் தெய்வச்சிலையார் "இதனை எழுவாய் வேற்றுமையுட்க் கென்றார் உளரால் எனின், ஆயன் சாத்தனை வெட்டினான் என்றவழி, இறுதிநின்ற பெயர் உருபேற்று இரண்டாம் வேற்றுமையாயிற்று. ஆண்டு உருபு ஏலாத ஆயன் முதல்வேற்றுமையாதல் வேண்டும். அவ்வாறாக, வெட்டினான் என்பது ஒற்றுமைப்பட்டு முடியாதாகலான் அது பொருளன்று என்க" (தொல். சொல். தெய். சூ-62) என்று மறுத்துரைக்கின்றார். இப்பகுதியில் 'இதனை எழுவாய் வேற்றுமையுட்க் கென்றார் உளரால் எனின்' என இவர் கூறுவதை நோக்குழி, 'ஆயன் சாத்தன் வெட்டினான்' என்ற தொடரை எழுவாய் வேற்றுமை அடுக்கு என்பார் யார்? என்ற வினாவெழுகிறது. ஆயின், ஏனைய உரையாளர்கள் யாரும் இத்தொடரை வேற்றுமை அடுக்கு எனக் கூறினாரல்லர். ஆகலின், இத்தொடரை எழுவாய் வேற்றுமை அடுக்கு என்பார் எவர் எனத் தெரிந்திலது. தவிர, தெய்வச்சிலையார் யாரை மறுத்துரைக்கின்றார் என்பதும் புலனாகவில்லை.

மொழி மாற்றுப் பொருள்கோள்

"மொழிமாற் றியற்கை

சொன்னிலை மாற்றிப் பொருளெதி ரியைய"

(தொல். சொல். தெய். சூ-404)

எனத்தொடங்குஞ் சூத்திரம், மொழி மாற்றினது இயல்பாவது பொருள் எதிர் இயையுமாறு நின்ற சொல்லை இடம் மாற்றி முன்னும் பின்னும் பொருள் கொள்ளுமிடம் அறிந்து பொருந்துதலாகும் என்னும் பொருளுடையது.

இச்சூத்திரத்தை விளக்கும் தெய்வச்சிலையார், "அஃதேல் பூட்டுவிற் பொருள்கோள், புனல்யாற்றுப் பொருள்கோள், தாப்பிசைப் பொருள்கோள், அளைமறி பாப்புப் பொருள்கோள், கொண்டு கூட்டுப்பொருள்கோள் எனவும் ஒருசாராசிரியர் உரைப்பவால் எனின்" (தொல். சொல். தெய். சூ-404) என்ற வினாவை எழுப்பிக்கொண்டு விடை பகர்வர். ஆயினும், இவர்கூறுமாறு போல இங்ஙனம் உரைக்கும் ஒருசார் ஆசிரியர் யார்? என்பது தெரிந்திலது. இவர் மறுப்பு, இன்றுள்ள தொல்காப்பியப் பழையவுரைகள் எவற்றுக்கும் பொருந்தவில்லை என்பது ஈங்குக் கருத்தக்கதாம்.

முடிவு

இதுகாறுங் கூறியவற்றைத் தொகுத்து நோக்குழி, அல்கா விழுப்பஞ்சேர் தொல்காப்பியத்தின் இரண்டாவததிகாரமாய சொல்லதிகாரத்திற்குக் கிட்டியுள்ள அறுவர் உரைகளில் தெய்வச்சிலையார் உரை சொற்செறிவும் பொருட்செறிவும் நுண்மையும் உடையதென்பதை இவ்வரையை நுணுகிப்பயில்வோர் நன்குணர்வர். அங்ஙனமே, இவ்வரையாளர் எவர் பெயரையும் எவ்விடத்தும் கூறினாரல்லர். பிறர்கருத்தை மறுக்குங்கால், தன்கருத்தைக் கூறிச்சென்றாரேயன்றிப் பிறரைப் பெயர்சுட்டி அவர் கருத்தினை வன்மையாக மாறுத்தாரல்லர். இவர் பிறருரையை மறுக்குமிடங்களாக மேற்சுட்டிய ஏழிடங்களிலும் அவ்வரையாளர்தம் பெயர்களைக் கூறி வன்மையாக மறுக்கவில்லை. இதனால், பிறர் கொள்கையை எடுத்துப் பெயர்சுட்டி மறுக்காமல் தன் கருத்தை மட்டும் கூறி உரையெழுதும் இவரில் நற்பண்பு இனிதின் விளங்குகின்றதாம். அன்றியும், இவ்வரையின் சீர்த்திக்கு இவரின் இந்நற்பண்பும் ஒருகாரணமாம் என்பது இக்கட்டுரையின் முடிபாம்.

References

- Aravindan, M., & Vai. (2008). I Edichan (Eds.), Uraiyaasiriyargal. Manivaachagar Patippagam.
- Manikkam, V. S. (1987). Tolkappiyakkadal. Manivaachagar Patippagam.
- Teyvachchilayaar. (1929/1984). Tolkappiyam – Solladhikaram (Commentary). Karandai Tamizhchchankap Patippu / Tamizh Palkalaikazhaga Nizhalpatap Patippu.
- Sundaramurthi, K. (1973). Tolkappiyam, Solladhikaram, Ilampuranam (Commentary). Saivasiddhanta Nurrpatippukazhagam.
- Devaneyappaavanar, N., & Poovaragampillai, A. (1971). Tolkappiyam, Solladhikaram, Senavaraiyam (Commentary). Saivasiddhanta Nurrpatippukazhagam.
- Sundaramurthi, K. (1981). Tolkappiyam, Solladhikaram, Senavaraiyam (Commentary). Annama-lai Palkalaikazhagam.
- Kanesaiyar, S. (1978). Tolkappiyam, Solladhikaram, Senavaraiyam. Vadailangai Tamizhnurr Patippagam.
- Nacchinaarkkiniyam. (1997). Tolkappiyam, Solladhikaram (Ed. Rama Govindasamy Pillai). Sarasvatimahala Noolagam.
- Sundaramurthi, K. (1962). Tolkappiyam, Solladhikaram, Nacchinaarkkiniyam (Commentary). Saivasiddhanta Nurrpatippukazhagam.